

cesní soud první stolice uznal žalobní nárok sice po právu, zároveň však uznal po právu vzájemnou pohledávku žalované, a prohlásil žalobní pohledávku za zaniklou započtením. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně uplatňuje jedinečně dovolací důvod podle čís. 4 Šu 503 c. ř. s., leč bezpodstatně. Dovolatelka poukazuje opětně, jak to již v první a druhé stolici učinila, na žalované prý známou doložku ve svých obchodních podmínkách, dle které uznány byly jen reklamace, v 8denní lhůtě vznesené, a přikládá doložce této závaznost pro sporný případ. Než v té příčině jest plně souhlasiti s názorem obou nižších stolic, že závaznost doložky té řídí se zásadou Šu 863 obč. zák., takže neváže jako jednostranná nabídka druhou stranu, nebyla-li touto aspoň mlčky přijata. Dovolatelka nebyla a není s to poukázati na okolnosti, z nichž by se dalo rozumně usouditi, že mlčení druhé strany znamenalo souhlas s onou podmínkou. Schází-li však tento souhlas, není řeči o smluvním zkrácení lhůty Šu 933 obč. zák. a jest souhlasně s nižšími soudy míti za to, že nenastalo promlčení námítky z díla vadně dodaného (§ 933 obč. zák. posl. věta). Dovolatelce nelze však přisvědčiti ani potud, že shledává vzdání se práva ze správy v dalším odprodeji dodaného zboží žalovanou. Nejde o schválení vadného zboží, obdobné onomu při kupní smlouvě podle čl. 347 obch. zák., neboť v tomto případě bylo zboží, jež patřilo žalované, určeno pro další rozprodej v zpracovaném stavu a jest zcela nerozhodno, zda bylo zboží to dále prodáno či zda zůstalo žalované na skladě; z této okolnosti nelze nikterak usouditi na vůli žalované vzdáti se nároku na náhradu škody, který uplatňuje zcela všeobecně důsledkem zaviněného nedodržení smlouvy o dílo po rozumu poslední věty, první odstavec Šu 932 vzt. poslední věty Šu 1167 obč. zák.

Čís. 4232.

Podrobil-li se klient rozhodnutí advokátní komory o upravení palmárního advokátova účtu, jest rozhodnutím komory vázán.

Pokud lze v chování se účastníka, jemuž byl vystaven palmární účet, týkající se více účastníků, spatřovati uznání závazku zaplatiti celý účet.

(Rozh. ze dne 8. října 1924, Rv I 1035/24.)

Žaloba o zaplacení advokátova palmárního účtu byla o b ě m a n i ž-ší m i s o u d y pro tentokráte zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Nesporno jest, že žalobce konal pro žalovanou a pro jejího syna v uplynulých letech různé práce právnické. Za práce tyto zasílal žalobce

žalované účty, svědčící jí nebo synovi, a účty tyto žalovaná vyrovnala bez rozdílu, zda účty zněly na ni, či na syna. Sporný účet ze dne 8. května 1923, znějící »pro pana Josefa H-a a Vileminu H-ovou« (žalovanou) zaslán byl rovněž žalované, tato však účet ten co do výše neuznala a zaslala jej advokátní komoře v Praze, jejímuž rozhodnutí se obě strany podrobily. Když však advokátní komora upravila účet na 5.924 Kč 29 h, neuznala žalovaná tohoto rozhodnutí, načež žalobce podal žalobu o zaplacení části 5.424 Kč 29 h, ježto žalovaná před podáním žaloby uplatila 500 Kč. Oba nižší soudy zamítly žalobu pro tentokráte proto, že žalobce za sporného řízení neroztřídil předložený společný účet dle položek, které se vztahují na zastupování žalované a dle položek, které se vztahují na zastupování jejího syna Josefa H-a, majíce za to, že žalobkyně k placení těchto druhých položek povinna není a co do těchto položek neuznala svůj platební závazek ani dle svého chování a jednání, jež žalobce jakožto konkludentní uznání závazku uplatnil a uvádějíc dále, že nález advokátní komory, již se obě strany podrobily, nezavazuje ani strany a nevíže ani soud, a že tudíž žalované nadále vyhraženo zůstává, dovolati se výroku soudního. Nejvyšší soud nesdílí tento v rozhodnutí nižších soudů projevový názor a pokládá v té příčině žalobcovu dovolání za oprávněné z uplatněného dovolacího důvodu §u 503 čís. 4 c. ř. s. Nejvyšší soud má především za to, že v tom, jak se žalovaná dříve i později až do zahájení sporu k palmárním požadavkům žalobce chovala, dlužno právem shledávati takové, byť i ne výslovné vnější projevy vůle, že při výkladu jich dle zvyklosti a obyčejů poctivého právního styku nemohou ponechávati pochybností o tom, že žalovaná tím vůči žalobci uznávala svůj závazek k placení účtů těch bez rozdílu, týkaly-li se položky účtové jí či jejího syna (§ 863 obč. zák.). Jde o právní zastoupení, trvavší po dobu několika let, a o zastoupení v různých právních záležitostech p o v ě t ě š i n ě s p o l u s o u v i s e j í c í c h, jež týkají se jednak žalované, jednak jejího syna, jednak záležitostí oběma společných. Zástupčí úkony jsou žalobcem účtovány společně bez třídění, které z těchto stran se týkají. Nezáleží tak na tom, koho se jednotlivé zástupčí úkony týkají, nýbrž na tom, kdo dal příkaz k tomuto zastupování, a není pochybnosti, že by žalobkyně byla k placení zástupčích úkonů pro syna povinna, kdyby je výslovně nebo chováním, na to nepochybně poukazujícím byla objednala, v kterémžto směru věc v nižších stolicích ovšem blíže probrána nebyla. Ale ani ohledně posledního účtu nečinila žalovaná vůči žalobci námitek, které nyní uplatňuje, totiž že není povinna platiti položky účtu, vztahující se na syna, a nežádala zejména, aby účet ten byl roztříděn dle toho hlediska. Opírala se jen o výši toho účtu a žádala za jeho úpravu u advokátní komory, jejímuž nálezu, jak ze spisů této prokázáno jest, se podrobila, aniž z těchto spisů vysvítá, že by byla vůči advokátní komoře vytkla stanovisko, nyní zastávané, že účet ten platiti míní a povinna jest jen potud, pokud jde o položky, vztahující se na její vlastní záležitost. Činí-li kdo takové prohlášení vůči veřejnému úřadu, jenž rozhodováním takových záležitostí jest pověřen, dlužno se právem domnívati, že tak činí, jsa si plně vědom dosahu takového kroku. Účet byl advokátní komorou upraven, žalovaná o tom zpravena a dle zjištění nižších soudů

žádala žalobce o slevu, nabízejíc mu na účet, upravený na 5.924 Kč 29 h, částku 5.000 Kč, z čehož důvodně usuzovati lze, že tím projevila úmysl platiti celý účet s touto žádanou slevou. Kromě toho obrátila se na advokátní komoru podáním, jímž se domáhá opětného přezkoumání účtu, vytýkajíc mu jediné přílišnou výši a žádajíc, aby advokátní komora působila u žalobce na slevu toho účtu s podotknutím, že »ráda zaplatí čas i hájení Dra L-a, ale v ceně přiměřené a reelní.« Z toho je patrné, že žalované šlo jediné o výši tohoto účtu, že však až dosud nikdy ani nenaznačila, že má proti účtu námitky i z toho důvodu, že jsou v něm počítány položky, jejího syna se týkající. Sahá-li tedy žalovaná teprve nyní ve sporu, když jí byla žádaná sleva odepřena, k této námitce, že není povinna, z tohoto s jejím vědomím a bez jejího odporu jednotně a společně na její účet vedeného zastupování platiti položky, vztahující se na jejího syna, dlužno právem za to míti, že námitku tu nečiní k poctivé obraně svého práva, nýbrž jediné proto, aby žalobci stížila uskutečnění jeho nároku. Dle toho má nejvyšší soud za to, že v tomto jednání spatřovati jest konkludentní uznání platebního závazku žalovanou vůči žalobci bez rozdílu, o čí položky jde. Nejvyšší soud nesusouhlasí také s názorem nižších soudů o nezávaznosti nálezu advokátní komory, a soudí naopak, že tím, že se strany podrobily jejímu rozhodnutí, jsou na tento nálezh vázány, pokud smlouvu tuto souhlasně nerozvázály nebo pořadem práva nedocílily výroku o neplatnosti této úmluvy (§§ 1391 obč. zák. a § 577 c. ř. s.).

Čís. 4233.

Smlouvy ve prospěch třetího mohly býti platně uzavřeny již před III. dílčí novelou.

Při obligačních nárocích počíná se promlčení dnem splatnosti.

Promlčení nároku třetí osoby, v jejíž prospěch byla uzavřena pojišťovací smlouva proti tomu, kdo v její prospěch uzavřel pojišťovací smlouvu na náhradu škody, protože pojistka neplacením premií propadla, počíná se dnem, kdy měla nastati povinnost pojišťovny k vyplacení pojištěné jistiny.

Povinnost k zúročení této pohledávky nastává dnem upomenutí (doručení žaloby).

(Rozh. ze dne 8. října 1924, Rv I 1156/24.)

Při dobrovolném rozvodu v roce 1906 uzavřel žalovaný s tehdejší svou manželkou smír, dle něhož se zavázal mimo jiné, že zachová v platnosti přesným placením premií dvě životní pojistky u banky S., na které byl ve prospěch své dcery, nynější žalobkyně, pojištěn. Pojistky byly splatny dne 15. prosince 1922 a 1. dubna 1923. Žalovaný neplatil řádně premie a proto pojistky propadly. Žalobou domáhala se žalobkyně na žalovaném náhrady škody s úroky od 16. prosince 1922, pokud se týče 2. dubna 1923. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby a odvětil k námitce nedostatku aktivní oprávněnosti